סתם דיווח

יש שיטות רבות להרוס את הבעל, לעצבן אותו, להרתיח אותו, לסדר לו ריגשי־אשמה וריגשי־נחיתות, להרעיב אותו, להעליב אותו, לעשות ממנו, פחות או יותר, מה שאמא שלך ידעה כל הזמן שהוא.

אבל בדברים הטריוויאלים, כמו להכות אותו או לזרוק עליו כיסא, או להעליב אותו בחברה, לא נתעסק הפעם. דברים פשוטים כאלה כל אחת יכולה להמציא לעצמה, ואפילו לחשוב באותה הזדמנות שהיא בן־אדם מאוד יצירתי.

חברה שלי, שנמצאת בסיכסוך ארוך עם בעלה, עברה כבר את כל השלבים הבסיסיים והגיעה לתיחכום הראוי להערצה. השיטה האחרונה שלה לעשות ממנו אפס ולדכא אותו עד אפר: לצייר את דמותו בצבע שחור על הקיר ליד המיטבח. על הציור השחור היא תלתה כמה ווים ומסמרים, שעליהם היא תלתה את האביזרים לניקוי הבית.

היא מחכה לגט כבר שלוש שנים, וקשה להגיד שהיא לא מתאמצת לקבל אותו. לפי התנהגות הבעל מאז מצויירת דמותו כעוזרת־בית מן השורה, יש לי הרגשה שהגט שלה קרוב מאוד.

אני לא נותנת לכם שום רעיונות. אני רק מדווחת.

השיקר הבריאות

אמר שאני לא אוהבת מחלות? כמה מילדידי הטובים ביותר הם היפוכונדרים ללא תקנה. הרבה נחת הם לא שבעו ממני החברים האלה, עד כה. התרופה היחידה והמתוחכמת ביותר שאני מכירה היא אקמול. המחלה הכי קשה שאני מוכנה להכניס הביתה היא נזלת (ברוך השם, טפר־טפר־טפו).

אבל היום איש בשורה אני בשבילכם, ידידי היקרים.

קיבלתי לתיבת הדואר שלי כמה דפים שקוראים להם אדם. איגרת הבריאות. ארבע חוברות כאלה קיבלתי:

דף מינואר, המדבר על התקפי־לב חלק א';
דף מפברואר, המדבר על התקפי־לב חלק ב';
דף מרס בעניין הצטננות ושפעת;
דף מאפריל על תוכנית אישית למניעת סרטן ואיתורו המוקדם.

לא ברור על איזה אסון הם ידברו בחודש מאי.

כל המעוניינים לשמוע יותר על מחלות וצרות בעולם, שיתקשרו להוצאת אדם בירושלים או בתל־אביב, ואני בטוחה שישמחו לשתף אותם בראגה.

תהיו בריאים כולכם.

אגב, לאלה ביניכם שעושים עכשיו פרצוף חשוב ואומרים שאני עושה צחוק ממחלות, תדעו לכם שזה לא נכון. אני עושה צחוק רק מהחיים, ולכן זו הדרך שלי להודיע לכם שאפשר להשיג חומר כתוב על איזה מחלה שאתם רוצים. אז תפסיקו להעליב, בבקשה.

לאלמוני המטומטם

ישהו טילפן אלי הביתה בעילום שם (את אלה אני אוהבת במיוחד), ואמר לי שהוא רואה את המדור שלי בכל שבוע, והוא שם לב שאני כותבת רק על ספרים של סופרים אשכנזיים.

לאיזה כושר הבחנה אנשים יכולים להגיע! שאלתי אותו על איזה ספר למשל הוא רוצה שאכתוב, והוא נתן לי רשימה של שמות מיזרחיים, שאת חלקם מעולם לא שמעתי וחלקם מופיעים תדיר במוספי־הספרות של העיתונות בארץ. אני, לשימחתי, לא עוסקת בביקורת ספרות ואין לי שום יומרות לכך.

אבל לעצם העניין. האדון בעילום השם יכול פשוט לקפוץ לי (תסלחו לי על הגסות). אני יכולה להרשות לעצמי להיות בצד הלא מתחשב, כי אני בעצמי ספרדיה אמיתית, ועל כן, מתוך עמדת־כוח אני אכתוב על מי שאני רוצה, בלי הבדל גזע דת ומין.

אני גאה מאוד־מאוד במוצאי, ורק אנשים כמוך, האלמוני, גורמים לי להתבייש לפעמים.

תקליט חדש

ד"ר גידי קורן יש עכשיו שביתת־רופאים. אז כנראה שנשאר לו זמן להוציא עוד תקליט־ילדים. התקליט מספר איך אנשים חולים ואיך הם מבריאים, כמה חום צריך להיות לילד ולמה מקבלים זריקה, כיצד בולעים טבליה ומדוע הלב רופק מהר, מה זה בית־חולים, מה הם חיידקים ומה זה סטטוסקופ. תוך כדי שעור א' ברפואה, מצטרפים לחגיגה המדיצינית חברי להקת ברוש, אילן טל ורותי בן־אברהם, ששרים, מנגנים ועושים חיים.

אם הילד שלכם חולה ואין רופא בשטח, תזמינו לכם הביתה את ד"ר גידי קורן ואת תקליטו החדש תהיה בריא. יש אנשים שחושבים שהכל יותר טוב מתרופות — אפילו תקליט.

הם צודקים, כמובן.

שיחת קטנים

שיחה ששמעתי בין שני ילדים קטנים בדרך חזרה מבית־הספר:

– נו מה אתה רוצה להיות פעם?

– מנחם בגין.

– למה!

כי הוא בכלל לא עובד קשה. כל הזמן יושב בכנסת ולפעמים גם נרדם שם. חוץ מזה, ראש־ממשלות אף פעם לא מתים, כי לא לוקחים אותם לצבא!

התחרות בעיצומה

זמן האחרון הצלחנו להשיג בייבי־סיטר כמה פעמים. במילים אחרות: יצא לנו לפגוש אנשים. הוזמנו לערב (מאלה שאנחנו מפסידים תמיד, כי אין בייבי־סיטר).

אחרי סקירה מקיפה על המצב המדיני־כלכלי־רפואי בארץ, כשכל אחד ממילא מסכים עם השני שהמצב נורא, התפצלה החבורה, כדרך הטבע, לשתי קבוצות ראשיות. נשים וגברים. הגברים, מה יש להם לדבר מלבד מחירי־המכוניות והמילואים האחרונים? כל פעם מישהו ניסה להגיד איך הוא סירר את הבורסה ורווקה הרוויח המון כסף, אבל השתיקו אותו. זה לא מצא חן בעיני אף אחד.

לעומת השיעמום בשולחן הגברי, אצלנו קלחה השיחה בעניין ביגדי־הים של השנה, הגיזרה המגעילה שלהם והמחירים שהם לוקחים לעומת הבוטיקים בפאריס ובלונדון. הועלה, כמובן, גם נושא הטפטים, הלינולאום לריצפה, דובר קצת על עוזרות־בית, כמה שהן לא דייקניות, ואחת ממכרותי; שלא איכפת לי שתזהה את עצמה כאן בין השורות, סיפרה בפעם המי־יודע־כמה איך עברה עליה הלידה של בנה הבכור (היום בן 19).

בעלת־הבית הגישה איזה מאפה חצילים שהיה טעים מאוד, עד שהיא סיפרה באריכות איך היא עשתה את זה, כמה זה עולה וכמה שהיא התעייפה.

אני — שאין לי מה לומר הרבה בענייני ביגדיים ובענייני טפטים — הייתי שקטה כל הערב. רק בשלב המאפה וסיפור הכנתו, בלי לשים לב, יצא לי מהפה המישפט הטיפשי היומי שלי. זה היה כשהכרזתי בקול רם (דיברו על כלי־מיטבח), שהמכשיר המתוחכם והחשוב ביותר במיטבח הוא פותחן־הקופסות.

נו, יצא לי המישפט הזה. מה לעשות. אי־אפשר לבלוע בחזרה דברים שנאמרים.

את מבטי־הבוז שקיבלתי משבע זוגות־עיניים מאופרות היטב אפשר אולי לגייס למילחמה בטרור, או משהו כזה. הרגשתי שאם אני לא עושה משהו דראסטי, הלך הערב כולו. זה היה הרגע ללחוש בקול שקט וחזק לשכנתי, ש־56 הקילוגרמים שיש לי זה בטח מסוג האוכל שאני מכינה בבית.

הגברת שאמרה קודם שהחרדל היחידי שהיא מוכנה להכניס הביתה הוא דיזון צרפתי, היתה הראשונה לשלוף מתיק־העור שלה את העט מצופה הזהב שלה ולשאול, בהבעת־פנים חצי נגעלת, מה כבר אפשר בכלל להכין מקופסות־שימורים. גייסתי לעזרתי את כל טוב־הלב הנדיר שלי ואמרתי, שאני לא מחלקת מתכונים לאנשים אחרים. אחר־כך הלכנו הביתה. לא צריך לעייף את הבייבי־סיטר כל־כך.

מהערב המהנה הזה בא לי הרעיון הנפלא לפתוח כאן, במדור זה, תחרות בין כל הנשים, הגברים והטף שיש להם איזה מתכון המבוסס על קופסות־שימורים. הכוונה היא לא לפתוח את הקופסה ולאכול מתוכה בכפית, אלא להוסיף לתכולת הקופסה כמה רעיונות ומיצרכים.

לא בשר ולא חלב

עניין שהייתי צריכה להודיע עליו בחג השבועות ולא הספקתי: מוצר חדש שיצא לשוק, והמיועד במיוחד לאנשים שלא משתגעים על חתיכות־בשר נוטפות־דם ותרנגולות מרוטות־נוצות.

חברת פדקו מייצרת מבחר של מוצרים דמויי בשר, המבוססים כולם על חלבונים צימחיים. כמה מהם טעמתי והגשתי לבני־מישפחתי.

נקניקיות צמחיות עטופות בבצק־עלים: מכניסים אותן לתנור או לטוסטר ל־10 דקות ויש ארוחה טעימה מאוד. ילדיי הקטנים בכלל לא הרגישו שאמא שלהם מרמה אותם.

כשבישלתי את כדורי־הבשר שנקראים "סטייק בולס", בתוך רוטב־עגבניות, אמר בעלי: "מה זה? זה טוב מאוד!"

בפדקו מייצרים המבורגר צימחי, תחליף לבשר קצוץ לעשיית קציצות בבית, נקניק, נקניקיות־קוקטייל ועוד.

אני מאמינה שאת המטורפים לסטייקים אי־אפשר יהיה לרמות. אבל מי שלא מוכרח בשר כל יום, בוודאי ייהנה מגיוון התפריט היומי. אם היה לי הזמן לעקוב כמה עולה בשר בשוק, אולי הייתי מגלה שמוצרי פדקו הם גם זולים — אבל לא עשיתי את זה ואתם לבד תצטרכו לגלות אם זה כדאי מבחינת מחיר או לא. מבחינת הטעם — בפירוש כדאי.